

Никола Јонков Вапцаров

Оваа земја,
сега што ја чекорам,
оваа земја,
која пролетен ветер ја буди,
оваа земја,
не е моја земја,
оваа земја
простете е туѓа.

В зори тргам.
По фабричен друм
безбројните
рубашки
минат.

Ние сме слеани со срце,
со ум,
но земјата... за своја не ја имам.
Над мојата земја
напролет
зраци
сеат
сјај
и грмат водопади
од сонце
над роден ми
крај.

Чувствувааш длабоко
срцето на земната град
и гледаш цвеќа безбројни
скокум како раснат.

Над мојата земја
в небото
опира
Пирин
Облаците в бура
илинденски прикаски пеат,
охридскиот лазур е
бескрајно син и ширен,
а надолу уште
изгрејсонце Егеј го грее.

Си спомнам ли само –
и ете надојдува крвта
во срцето, кое
се топи од некаква нежност...

Земјо моја! Прекрасна земјо моја!...
Поена со крв,
лулеана
в метежи тешки.